

Kiselo-gorka torta

Pomera se krajnji rok za privatizaciju privrednih društava! Vodeći ljudi ove zemlje su se dogovorili, a Skupština Srbije je izglasala da će eventualni budući vlasnici „ući u posed“ svojih novih firmi posle planiranog 1. jula.

I najuticajniji pančevački mediji – RTV Pančevo i „Pančevac“ – nalaze se u tom ambaru. Gledano iz ugla zaposlenih u njima, to praktično znači nastavak pravljenja kiselo-gorke torte: red nervoze moždanih kora, neizvesnost kao fil i stres na mestu šlaga. Pritisci dođu nešto kao ukrasi, oni nejestivi.

Pih, reći će neko, žalite se kao da radite najteži posao na svetu. Pa, u Srbiji, koja je, je l' te, deo sveta i nije na nekoj drugoj planeti, biti novinar(ka) sa stavom podrazumeva da si u grupi ljudi s teškim profesijama, u kojoj su još rudari uposleni više stotina metara ispod zemlje i higijeničarke na hirurgiji. Ali ne žalimo se, sami smo birali, između ostalog i zato što učešće u stvaranju javnog mnjenja spada u najkreativnije moguće poslove, a to ima svoju cenu.

Cenu ima i produžavanje predmetnog roka: stotine hiljada dinara će naša firma ponovo morati da izbroji zbog pripremanja nove privatizacione dokumentacije. Direktori nevelikog broja neizbežnih proceniteljskih kuća, koje uvek imaju skoro istovetne ponude, zadovoljno trljaju ruke jer su najveći dobitnici probijanja roka; sve to izgleda kao da, iako naravno to nije primarni cilj izmena Zakona o privatizaciji, država preko svojih institucija „namešta“ poslove revizorima. A kako će nemali ceh da plate firme u procesu privatizacije i šta će biti ako se rok o kome govorimo ponovo pomeri (i revizori još jednom dođu po svoje) – e, to je već njihov problem, neka svojim radnicima smanje plate ili tako nešto.

Još jednu „igranku“ u vezi s privatizacijom lokalnih medija predstavlja i skrivanje tačnog datuma kada će, posle izmena Zakona, oni morati da dobiju nove vlasnike. Tako, kolege s RTV-a nam javljaju da su iz svojih pouzdanih i poverljivih izvora saznale da će novi dan odluke biti, najkasnije, 31. oktobar, a naša „duboka grla“ nam kažu da će se sve završiti do poslednjeg dana ove godine.

Odgonetanje misterije kada će stići novi vlasnici, samo je deo onog fila koji pominjamo – neizvesnosti, a drugi, „ukusniji“ sastojak predstavlja odgovor na pitanje kako će se južnoamerička sapunica okončati: hoće li građani Pančeva i dalje imati pravo na objektivnu, tačnu i istinitu informaciju i slobodan

komentar sa ukusom, ili će se gradski mediji utopiti u bljutavu pihtijastu masu jeftine zabave, interesnog „izveštavanja” i biltenskog „informisanja”? Dalje opserviranje teme sa ovog stanovišta značilo bi da se vraćamo apsolventskom roku, a novinari „Pančevca” su već diplomirali radom „Privatizovanje lokalnih medija – razlozi 'za' i 'protiv'”; da se ne ponavljamo.

Ukrasi sa šmekom stajskog đubriva – pritisci sa skoro svih strana, na bezbroj načina, nezaobilazan su „partner” novinara, posebno onih čiji fond za plate obezbeđuje Grad. U tom smislu, verujemo da bi više o tome kako se tretiraju ili, u nekim slučajevima, kusaju taj korov i otrov, građani mogli da saznaju od koleginica i kolega s RTV-a. Plodno tlo za novu sezonu „obrađivanja” je pripremljeno: privatizacija prolongirana, a lokalni i pokrajinski izbori stižu, pa kome korov, kome otrov.

U stvari, loša nam je ova metafora sa stajskim đubrivom – ono smrdi, baš kao što se „osećaju” i pritisci, ali za razliku od njih, izmet iz štala je koristan.

Šlag ko šlag, stres ko stres: ne možeš mu odoleti.

Siniša Trajković